

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8773/2022
27.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Далиборка Марковић, адвокат из ..., против тужених „S-LEASING“ д.о.о. Београд, кога заступа пуномоћник Рајна Андрић, адвокат из ... и „NDM LEASING“ д.о.о. Београд, кога заступа пуномоћник Милица Жаркић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4510/21 од 03.03.2022. године, у седници одржаној 27.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4510/21 од 03.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог „S-LEASING“ д.о.о. Београд за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1109/16 од 29.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је власник покретних ствари: линије за настављање „Lesspou Eco“ 2/600VH 160, оптимизера „Matrix“ 4-6000, кратилице „TR 350“, пресе „SLV8000/6/1250-200“, пресе „SLM6/10“ и наносачице лепка „Str&Les NL 4-4000“ и линије за брикетирање са пратећом опремом, што би тужени „S-LEASING“ д.о.о. Београд био дужан да призна и обавезе да тужиоцу преда напред наведену опрему. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је власник покретне ствари четворостране блањалица суперсет XL comp-6 scm серијски број АВ/179706, година производње 2006., што би тужени „NDM LEASING“ д.о.о. Београд био дужан да призна и обавезе да тужиоцу преда наведену ствар. Ставом трећим и четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износима од по 216.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4510/21 од 03.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог „S-LEASING“ д.о.о. Београд за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени „S-LEASING“ д.о.о. Београд је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова за састав истог.

Испитујући правноснажну другостепену пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 у даљем тексту ЗПП), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени „S-LEASING“ д.о.о. Београд у својству даваоца лизинга је са привредним друштвом „Грозд експорт импорт“ д.о.о. као примаоцем лизинга закључио два уговора о лизингу 23.03.2006. године. Код оба уговора испоручилац предмета лизинга је било привредно друштво „Гавро и синови“ д.о.о., док је тужилац АА био гарант – жирант. Предмет оба уговора о лизингу су биле машине за обраду дрвета (линија за настављање, оптимизер, кратилица, две пресе, наносачица лепка и линија за брикетирање са пратећом опремом) које су предмет тужбеног захтева. Како прималац лизинга није испуњавао своју обавезу плаћања рата, давалац лизинга је 18.07.2008. године једнострано раскинуо оба уговора и позвао примаоца лизинга да преда предмете лизинга. Предмете лизинга преузео је 02.10.2009. године ББ као законски заступник испоручиоца предмета лизинга („Гавро и синови“ д.о.о.) од туженог „S-LEASING“ д.о.о. Београд у складу са овлашћењима које је имао по уговору о лизингу. Између туженог „S-LEASING“ д.о.о. Београд као даваоца лизинга и „Гавро и синови“ д.о.о. као испоручиоца предмета лизинга закључен је уговор о откупу 07.03.2005. године. Чланом 11. овог уговора предвиђено је да испоручилац постаје власник предмета лизинга тренутком исплате откупне вредности. Привредно друштво „Гавро и синови“ д.о.о. никада није извршило откуп предмета лизинга из уговора од 23.03.2006. године, већ је предмет лизинга након једностраног раскида уговора о лизингу остао у својини даваоца лизинга „S-LEASING“ д.о.о. Београд. Пресудом Привредног суда у Чачку П 248/13 од 24.09.2015. године, на покретним стварима у односу на које тужилац тражи утврђење права својине у овом поступку утврђено је право својине „S-LEASING“ д.о.о. Београд, док је захтев за утврђење права својине на наведеним покретним стварима у односу на овде тужиоца одбијен због недостатка пасивне легитимације. Наведене машине за обраду дрвета нису враћене у посед даваоца лизинга јер су остале у државини привредног друштва „Грозд експорт импорт“ д.о.о. над којим је отворен стечај. Обавештењем број СТ 120/2011 од 09.12.2015. године стечајни управник је обавестио „S-LEASING“ д.о.о. Београд да је прихваћен његов захтев за излучење на покретним стварима. Пресудом Привредног суда у Чачку П 124/13 од 31.01.2014. године, одбијен је захтев тужиоца АА којим је тражио да се утврди да постоји излучно право на покретним стварима – наведеним машинама за обраду дрвета на којима он у овом поступку тражи утврђење

права својине, а који поступак је вођен против туженог привредног друштва „Гроз експорт импорт“ д.о.о. у стечају.

Дана 30.10.2006. године и 31.10.2006. године закључени су уговори о финансијском лизингу између правног претходника туженог „NDM LEASING“ д.о.о. Београд, „Нуро Alpe Adria Leasing“ д.о.о. Београд као даваоца лизинга и привредног друштва „Грозд експорт импорт“ као примаоца лизинга. Предмет оба уговора су биле машине за обраду дрвета (четворострана блањалица и широкотрачна блањалица) које су предмет тужбеног захтева. У оба уговора је као испоручилац предмета лизинга наведено привредно друштво „Гавро и синови“ д.о.о. и предвиђено је да прималац лизинга има право да откупи предмете лизинга измиривањем свих обавеза насталих по основу уговора, те да је обавезан да о својој намери да откупи предмете лизинга обавести даваоца лизинга најкасније месец дана пре истека рока на који су уговори закључени (члан 14. став 2). Наведени предмети лизинга су преузети, али је због неплаћања рата давалац лизинга једнострано раскинуо оба уговора о лизингу 16.07.2009. године према члану 9. уговора, док су машине за обраду дрвета преузете 12.05.2009. године. Привредно друштво „Гавро и синови“ д.о.о. као испоручилац предмета лизинга је са наведеним правним претходником туженог „NDM LEASING“ д.о.о. Београд као даваоцем лизинга закључио уговоре о повратном откупу 30.10.2006. и 31.10.2006. године, којим је уговорена обавеза испоручиоца да откупи предмет лизинга у случају и под условима наведеним у уговорима за уговорену откупну вредност. На основу ових уговора, испоручилац је откупио предмете финансијског лизинга и исплатио даваоцу лизинга откупну цену по рачунима од 19.08.2010. године. Из признанице – откупа од 01.10.2009. године произилази да је тужилац лично у своје име откупио машине које су биле предмет лизинга по уговорима од 30.10.2006. и 31.10.2006. године тако што је исплатио на руке ББ као заступнику привредног друштва „Гавро и синови“ д.о.о. новац у износу од 126.300 евра.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев за утврђење власништва тужиоца на опредељеним покретним стварима које су биле предмет наведених уговора о (финансијском) лизингу који су закључили тужени „S-LEASING“ д.о.о. Београд, односно правни претходник туженог „NDM LEASING“ д.о.о. Београд као даваоци лизинга. Становиште нижестепених судова је да нису испуњени услови из члана 31. Закона о основама својинскоправних односа за стицање права својине од невластника јер на страни тужиоца не постоји савесност, будући да током поступка није доказао да није знао и да није могао знати да привредно друштво „Гавро и синови“ д.о.о. (испоручилац предмета лизинга) није власник покретних ствари које су биле предмет уговора о лизингу од 23.03.2006. године, с обзиром да му је као директору привредног друштва „Грозд експорт импорт“ д.о.о. који је био прималац лизинга било познато постојање уговора о лизингу и чињеница да испоручилац предмета лизинга не може постати њихов власник док не плати откупну цену даваоцу лизинга, за коју је утврђено да није плаћена за предмете ових уговора о лизингу. У односу на покретне ствари које су биле предмет уговора о финансијском лизингу од 30.10.2006. и 31.10.2006. године закљученог са правним претходником туженог „NDM LEASING“ д.о.о. Београд као даваоцем лизинга, нижестепени судови су закључили да овај тужени није пасивно легитимисан с обзиром на утврђење да је власник предмета лизинга постао испоручилац предмета лизинга, тј. привредно друштво „Гавро и синови“ д.о.о. на основу откупа од 19.08.2010. године.

По оцени Врховног суда, становиште нижестепених судова засновано је на правилној примени материјалног права.

У конкретном случају ради се о правним пословима финансијског лизинга који су регулисани Законом о финансијском лизингу („Службени гласник РС“ број 55/03...99/11- др.). Посао финансијског лизинга је дефинисан у члану 2. као посао финансијског посредовања који обавља давалац лизинга и који подразумева да давалац лизинга, задржавајући право својине над предметном лизинга, на примаоца лизинга преноси на одређени временски период овлашћење држања и коришћења предмета лизинга, са свим ризицима и свим користима повезаним са правом својине, а прималац му за то плаћа лизинг накнаду, уколико је испуњен најмање један од следећих услова: 1) предмет лизинга је одређен од стране примаоца лизинга; 2) право својине над предметом лизинга се преноси са даваоца на примаоца лизинга истеком рока на који ја закључен уговор и по извршеној исплати укупно уговореног износа лизинг накнаде; 3) прималац лизинга има уговорено право опције откупа предмета лизинга по извршеној уплати укупно уговореног износа лизинг накнаде; 4) прималац лизинга има право да продужи рок трајања уговора о лизингу; 5) период на који се закључује уговор о лизингу одговара периоду у коме се амортизује целина или најбитнији део предмета лизинга. Уговор о лизингу и уговор о испоруци су регулисани у члану 6. овог закона, којим је, између осталог, прописано да је уговор о лизингу уговор који се закључује између даваоца лизинга и примаоца лизинга и којим се давалац лизинга обавезује да на примаоца лизинга пренесе овлашћења држања и коришћења предмета лизинга, на одређено време, у коме прималац лизинга ужива све користи и сноси све ризике у вези са власништвом и обавезује се да даваоцу лизинга плаћа уговорену накнаду у уговореним роковима (став 1), док је уговор о испоруци уговор који се закључује између испоручиоца предмета лизинга и даваоца лизинга, којим давалац лизинга стиче својину над предметом лизинга, одређеном од стране примаоца лизинга, у циљу давања тог предмета примаоцу лизинга у финансијски лизинг (став 6), док испоручиоца предмета лизинга бира прималац лизинга, а може га изабрати и давалац лизинга (став 7). Давалац лизинга на основу закљученог уговора о испоруци, а по извршеној испоруци предмета лизинга у складу са тим уговором, постаје носилац права својине на предмету лизинга (став 8) Према члану 9. овог Закона, субјекти у послу финансијског лизинга су давалац лизинга, прималац лизинга и испоручилац предмета лизинга. Према одредби члана 10. став 4. закона, давалац лизинга може уз накнаду отуђивати предмете лизинга који су му враћени у државину по престанку уговора о лизингу, односно уговора о закупу. Права и обавезе даваоца лизинга прописане су у трећој глави овог Закона, а примаоца лизинга у четвртој глави, док су права и обавезе испоручиоца предмета лизинга прописане у петој глави тако што је испоручилац дужан да предмет лизинга испоручи примаоцу лизинга у исправном стању, заједно са припатцима, на начин, у време и на месту који су предвиђени уговором о испоруци, осим ако је уговором о лизингу предвиђено да предмет лизинга испоручи давалац лизинга (члана 36.); да ако се прималац лизинга сагласио са садржином уговора закученог између даваоца лизинга и испоручиоца, на основу којег је давалац лизинга стекао право својине на предмету лизинга, накнадне измене тог уговора неће производити дејство према примаоцу лизинга, осим ако он на њих не пристане (члан 37), да ако испоручилац предмет лизинга не испоручи примаоцу лизинга, ако га испоручи са доцњом или ако предмет лизинга има материјални недостатак, прималац лизинга има према испоручиоцу права која би, према закону којим се уређују облигациони односи, имао да је био страна у уговору са испоручиоцем (члан 38. став 1.); да ако је давалац лизинга извршио избор

испоручиоца, солидарно са њим одговара примаоцу лизинга ако предмет лизинга није испоручен примаоцу лизинга, ако је испоручен са доцњом или ако предмет лизинга има материјални недостатак (члан 39.).

У конкретном случају утврђено је да су сви закључени уговори о лизингу (два од 23.03.2006. године са туженим „S-LEASING“ д.о.о. Београд као даваоцем лизинга и два од 30.10.2006. и 31.10.2006. године са правним претходником туженог „NDM LEASING“ д.о.о. Београд као даваоцем лизинга) раскинути због неплаћања лизинг накнада од стране примаоца лизинга („Грозд експорт импорт“ д.о.о, после у стечају) и да су сви предмети лизинга након раскида уговора враћени у државину даваоцима лизинга. По престанку уговора о лизингу, даваоци лизинга су хтели да отуђе уз накнаду предмете лизинга и то испоручиоцу („Гавро и синови“ д.о.о.) на основу претходно закључених уговора о откупу. По уговору о откупу од 07.03.2005. године, испоручилац није постао власник предмета лизинга (из уговора о лизингу од 23.03.2006. године) јер је утврђено да није исплатио уговорену откупну вредност тако да су ови предмети остали и даље у својини даваоца лизинга, без обзира што су били преузети у државину од стране ББ као заступника испоручиоца. По уговорима о повратном откупу од 30.10.2006. и 31.10.2006. године, испоручилац је постао власник предмета лизинга (из уговора о финансијском лизингу од истих датума) јер је исплатио даваоцу лизинга као власнику откупну вредност (по рачуну од 19.08.2010. године).

Применом цитираних законских одредби, Врховни суд налази да тужилац као физичко лице и заступник примаоца лизинга (у свим наведеним уговорима о лизингу) није могао стећи својину на предметима лизинга из оба уговора о лизингу од 23.03.2006. године, јер је знао да испоручилац предмета лизинга од којег је прибавио ове предмете (исплатом накнаде лично на руке законском заступнику испоручиоца ББ) није њихов власник, па није испунио услов савесности прописан одредбом чланом 31. став 1 Закона о основама својинскоправних односа који регулише стицање својине на покретној ствари прибављањем уз накнаду од невластника. Наиме, као лицу који је као заступник примаоца лизинга потписао уговора о лизингу није му могла остати непозната чињеница да давалац лизинга стиче својину над предметом лизинга на основу уговора о испоруци који закључује са испоручиоцем предмета лизинга и да остаје његов власник све док се не изврши уплата укупног уговореног износа лизинг накнаде од стране примаоца лизинга. Околност да није знао да испоручилац предмета лизинга после раскида уговора о лизингу и враћања предмета није исплатио откупну вредност даваоцу лизинга на основу закљученог уговора о откупу не чини га савесним у ситуацији када је требао да поступа са пажњом доброг привредника и могао то да провери приликом уговарања даљег откупа са заступником испоручиоца и исплатом купопродајне цене њему на руке. Надаље, полазећи од јасне садржине уговора о лизингу између даваоца лизинга и примаоца лизинга и уговора о откупу између даваоца лизинга и испоручиоца предмета лизинга, не може се тумачити да је испоручилац предмета лизинга поступао као налогопримац и да је био овлашћен да у име и за рачун даваоца лизинга продаје и уступа предмете лизинга, како то тврди ревидент.

У односу на предмете лизинга из уговора о финансијском лизингу од 30.10.2006. и 31.10.2006. године, правилан је закључак нижестепених судова да је погрешно тужен правни следбеник даваоца лизинга („NDM LEASING“ д.о.о. Београд) јер је утврђено да су након раскида уговора о лизингу предмети лизинга откупљени од стране испоручиоца који је на тај начин постао њихов власник, док лице које

претендује на право својине на одређеној ствари мора својинскоправни захтев да истакне у тужби поднетој против тренутног власника. Такође, тужилац није доказао да је ББ паре које је наплатио од тужиоца исплатио туженом „NDM LEASING“ д.о.о. Београд на име откупне цене предмета лизинга из уговора о повратном откупу.

Из свих изложених разлога, нису основани ревизијски наводи тужиоца о погрешно примењеном материјалном праву.

Зато је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је био неопходан туженом „S-LEASING“ д.о.о. Београд за вођење ове парнице, то је Врховни суд одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП.

Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**